

Rozważania Biblijne - 15 sierpnia

Drugie czytanie – z pierwszego listu do Koryntian 15, 20 - 27a

Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli. Ponieważ bowiem przez człowieka [przyszła] śmierć, przez człowieka też [dokona się] zmartwychwstanie. I jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni, lecz każdy według własnej kolejności. Chrystus jako pierwszy, potem ci, co należą do Chrystusa, w czasie Jego przyjścia. Wreszcie nastąpi koniec, gdy przekaże królowanie Bogu i Ojcu i gdy pokona wszelką Zwierzchność, Władzę i Moc. Trzeba bowiem, ażeby królował, aż położy wszystkich nieprzyjaciół pod swoje stopy. Jako ostatni wróg, zostanie pokonana śmierć. Wszystko bowiem rzucił pod stopy Jego.

- Jest to medytacja Pawła nad zmartwychwstaniem Chrystusa, którą przeciwstawia śmierci Adama. W swych listach często porównuje i tłumaczy te dwie przeciwstawne sobie postawy. Po stworzeniu Adama, Bog dał mu wszystko – drzewo Życia, które umieścił w ogrodzie, oraz dał mu w posiadanie całe stworzenie, aby nad nim panował... Jednak Adam wątpił i nie ufał Bogu. Paweł nie skupia się na tym, co by było, gdyby Adam nie zgrzeszył. Podkreśla i przypomina, że tylko jedna droga prowadzi do Życia, tylko jedna droga możemy wejść do radości Pana.

“jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni”

- Kto postępuje jak Adam, kto wątpi i pielęgnuje nieufność wobec Boga, oddala się od Niego, odcina się od Życia i “umiera w Adamie”. Natomiast ten, kto naśladował Chrystusa, idzie drogą zaufania, “w Nim będzie ożywiony”.
- “Będą ożywieni” ci, którzy wszczępieni w Jezusa, naśladowają Jego postępowanie.
- *“A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa.” (J17,3)*

W języku biblijnym czasownik “znac” **znaczy** “wierzyć”, “kochać”, “ufać”.

1. Ciało człowieka nie zostało “zaprogramowane” by żyć wiecznie.

Nawet Maryja, pełna Łaski zasnęła.

2. Adam “pokrzyżował” plany Boga i dlatego zamaist zasnęł, jak Maryja, umarł doświadczony wcześniej cierpienia. Odtąd każdy człowiek doświadcza bólu i cierpienia, i kiedyś umiera.

Jezus zabity przez nienawiść ludzi, odkąd Zmartwychwstał, wprowadza nas do prawdziwego Życia, gdzie króluje Miłość. Dla Pawła, który spotkał Go na drodze do Damaszku, nie ma żadnej wątpliwości, że Jezus zwyciężył śmierć i wszystkie siły zła, że z pewnością jest oczekiwanym Mesjaszem.

« Wreszcie nastąpi koniec, gdy przekaże królowanie Bogu i Ojcu i gdy pokona wszelką Zwierzchność, Władzę i Moc. Trzeba bowiem, ażeby królował, aż położy wszystkich nieprzyjaciół pod swoje stopy. Jako ostatni wróg, zostanie pokonana śmierć. »

- *« gdy wskrzesił Go z martwych i posadził po swojej prawicy na wyżynach niebieskich, ponad wszelką Zwierzchnością i Władzą, i Mocą, i Panowaniem, i ponad wszelkim innym imieniem wzywany nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym. I wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego samego ustanowił nade wszystko Głową dla Kościoła, który jest Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napęłnia wszystko wszelkimi sposobami. » (Ef 1, 20-23)*

Czytany dziś fragment Ewangelii, zaprasza nas do kontemplacji Maryji – osoby wierzącej i praktykującej, « błogosławionej, która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana ».

- Maryja uwierzyła, to znaczy zaakceptowała plan Boży mimo, że nie rozumiała wszystkiego : « *«Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!»*

Maryja opiera się na tradycji swego ludu i podobnie jak Abraham, Mojżesz, Samuel czy inni, odpowiada Bogu « Oto jestem... niech Mi się stanie według Twojej woli... »

- Jezus nauczył swych Uczniów modlitwy « *Ojcze nasz* », w której mówimy między innymi : « *badz wola Twoja* ». Tłumaczył też :

- « «Moim pokarmem jest wypełnić wolę Tego, który Mnie posłał, i wykonać Jego dzieło. » (J 4,34)
- «Ojczy mój, jeśli to możliwe, niech Mnie ominie ten kielich! Wszakże nie jak Ja chcę, ale jak Ty». (Mt 26,39)
- « Wtedy rzekłem: Oto idę - w zwoju księgi napisano o Mnie - **abym spełniał wolę Twoją, Boże**. Wyżej powiedział: ofiar, darów, całopaleń i ofiar za grzech nie chciałeś i nie podobały się Tobie, choć składa się je na podstawie Prawa. Następnie powiedział: **Oto idę, abym spełniał wolę Twoją**. Usuwa jedną [ofiarę], aby ustanowić inną. Na mocy tej woli uświęceni jesteśmy przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze. « (Hbr 10, 7-10)

Ewangelia według Łukasza 1, 39 - 56

W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w [pokoleniu] Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę. Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę. Wydała ona okrzyk i powiedziała: «Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona. A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie? Oto, skoro głos Twego pozdrowienia zabrzmiał w moich uszach, poruszyło się z radości dzieciątko w moim łonie. Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana». Wtedy Maryja rzekła: «Wielbi dusza moja Pana, i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny. Święte jest Jego imię - a swoje miłosierdzie na pokolenia i pokolenia [zachowuje] dla tych, co się Go boją. On przejawia moc ramienia swego, rozprasza [ludzi] pyszniących się zamysłami serc swoich. Strąca władców z tronu, a wywyższa pokornych. Głodnych nasycy dobrami, a bogatych z niczym odprawia. Ujął się za sługą swoim, Izraelem, pomny na miłosierdzie swoje - jak przyobiecał naszym ojcom - na rzecz Abrahama i jego potomstwa na wieki». Maryja pozostała u niej około trzech miesięcy; potem wróciła do domu.

- Powyższy fragment Ewangelii Łukasza, zwany powszechnie tajemnicą Nawiedzenia, jest poprzedzony dwoma opisami zwiastowania:
 - Zachariaszowi – zapowiedz narodzin Jana Chrzciciela
 - Maryji – zapowiedz narodzin Jezusa

Na pierwszy rzut oka, można powiedzieć, że Łukasz opisuje historię rodzinną. Jednak jest to również wspólny tekst teologiczny.

« Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę. Wydała ona okrzyk »

- To znaczy, że Duch Święty przemawia od samego początku Ewangelii oznajmiając, że poczęty Jezus jest Panem.

«Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona.»

- To znaczy : « *Bog działa w tobie i przez ciebie, On działa w twoim Synu i przez Niego* ».

Słowa te nawiązują do księgi Judyty. Kiedy Judyta wraca z obozu wroga, z odcięta głowa generała Holoferna, Ozeasz mówi do niej:

- *“A Ozjasz powiedział do niej: «Błogosławiona jesteś, córko, przez Boga Najwyższego, spośród wszystkich niewiast na ziemi, i niech będzie błogosławiony Pan Bóg, Stwórca nieba i ziemi, który cię prowadził, abyś odcięła głowę wodza naszych nieprzyjaciół. Twoja ufność nie zatrze się aż na wieki w sercach ludzkich wspominających moc Boga.» (Jdt 13, 18-19)*

Tak więc Maryja jest porównana do Judyty. Sugeruje to dwie rzeczy:

- Maryja jest zwycięska kobieta, zapewniająca ludzkości definitywne zwycięstwo nad złem.
 - Słowa: *“błogosławiony jest owoc Twojego łona”* wskazują na to, że chodzi tu o samego Boga, że dziecko które się w niej poczęło, jest Bogiem. Judyta usłyszała *“Błogosławiona jesteś, córko, przez Boga Najwyższego, spośród wszystkich niewiast na ziemi, i niech będzie błogosławiony Pan Bóg”*.
- Duch Święty pomaga nam odkryć ślady działania Boga w naszym życiu.

“Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę “

- Ciekawe jest zestawienie postaci Zachariasza, który nie może mówić (ponieważ zwątpił w słowa Anioła, zapowiadającego mu narodziny syna) i jego żony Elżbiety, która napelniona Duchem Świętym, wypowiada mocne słowa!

“A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?”

- Słowa te nawiązują do fragmentu z księgi Samuela, który opisuje przybycie Arki Przymierza do Jerozolimy:
 - *“Dawid i wszyscy ludzie towarzyszący mu, powstawszy, udali się w kierunku juddkiej Baali, aby sprowadzić stamtąd Arkę Boga, który nosi imię: Pan Zastępów spoczywający na cherubach. Umieszczono Arkę Bożą na nowym*

wozie i wywieziono ją z domu Abinadaba, położonego na wzgórzu. Uzza i Achio, synowie Abinadaba, prowadzili wóz, z Arką Bożą. Achio wyprzedzał Arkę. Tak Dawid, jak i cały dom Izraela tańczyli przed Panem z całej siły przy dźwiękach pieśni i gry na cytrach, harfach, bębnach, grzechotkach i cymbałach. Gdy przybyli na klepisko Nakona, Uzza wyciągnął rękę w stronę Arki Bożej i podtrzymał ją, gdyż woły szarpnęły. I zapłonął gniew Pana przeciwko Uzzie i poraził go tam Bóg za ten postępek, tak że umarł przy Arce Bożej. A Dawid strapił się, dlatego że Pan dotknął takim ciosem Uzzę, i nazwał to miejsce Peres-Uzza. [Tak jest] po dzień dzisiejszy. I Dawid uląkł się Pana w owym dniu, mówiąc: **«Jakże przyjdzie do mnie Arka Pańska?»** Nie chciał więc Dawid kierować Arki Pańskiej do siebie, do Miasta Dawidowego. Sprowadził więc ją do domu Obed-Edoma z Gat. I Arka Pańska pozostawała w domu Obed-Edoma z Gat przez trzy miesiące. A Pan pobłogosławił Obed-Edomowi i całej jego rodzinie.” (2 Sam 6, 2-11)

Kiedy Dawid został królem i wprowadził się do palacu w Jerozolimie, postanowił sprowadzić tam Arkę Przymierza. Czynił to pełen radości i jednocześnie obaw. Wtedy zdarzyło się coś, co sprawiło, że jego obawy przytłumiły uczucie radości i religijnego ferworu: *“Uzza wyciągnął rękę w stronę Arki Bożej i podtrzymał ją, gdyż woły szarpnęły. I zapłonął gniew Pana przeciwko Uzzie i poraził go tam Bóg za ten postępek, tak że umarł przy Arce Bożej.”* I właśnie wtedy zmienił zdanie i powiedział: *«Jakże przyjdzie do mnie Arka Pańska?»* Umieszczono więc Arkę przymierza w domu Obed-Edoma z Gat. Później doniesiono Dawidowi: *«Pan obdarzył błogosławieństwem rodzinę Obed-Edoma i całe jego mienie z powodu Arki Bożej».* Poszedł więc Dawid i sprowadził z wielką radością Arkę Bożą z domu Obed-Edoma do Miasta Dawidowego. Ilekroć niosący Arkę Pańską postąpili sześć kroków, składał w ofierze wołu i tuczne cielę. Dawid wtedy tańczył z całym zapalem w obecności Pana, a ubrany był w Iniany efod. Dawid wraz z całym domem izraelskim prowadził Arkę Pańską, wśród radosnych okrzyków i grania na rogach.”

- Lukasz porównuje podróż Arki Przymierza do podróży Maryji:
 - Obie te podróże mają miejsce w tym samym regionie – na wzgórzach Judei.
 - Arka wniesiona do domu Obed-Edoma przynosi szczęście w całej rodzinie, a Maryja wchodząc do domu Zachariasza i Elzbiety, również przynosi im szczęście.
 - Arka zostaje w domu Obed-Edoma trzy miesiące, Maryja zostaje także trzy miesiące u Zachariasza i Elzbiety.
 - Dawid tańczył przed Arką Przymierza, a Jan Chrzciciel porusza się z radością w łonie Elzbiety, która stoi przed Maryją, w którą poczęła Jezusa.

- Lukasz proponuje kontemplację Maryji jako nowej Arki Przymierza. Tak jak Arka Przymierza była miejscem obecności Boga, tak Maryja nosi w sobie Boga, który przyjął ludzkie ciało.

Piesn Magnificat nawiązuje do głównych tematów biblijnych Starego Testamentu:

1) Życie wiarą daje radość.

Słowa : «*Wielbi dusza moja Pana, i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy*»
nawiązują do:

- słow napisanych pięć wieków przed narodzinami Jezusa : «*Ogromnie się weselę w Panu, dusza moja raduje się w Bogu moim, bo mnie przyodził w szaty zbawienia* » (Iz 60,10)
- Słow napisanych sześć wieków przed naszą erą: «*Drzewo figowe wprowadzie nie rozwija pąków, nie daje plonu winnice, zawiódł owoc oliwek, a pola nie dają żywności, choć trzody owiec znikają z owczarni i nie ma wołów w zagrodach. **Ja mimo to w Panu będę się radować, weselić się będę w Bogu, moim Zbawicielu. Pan Bóg - moja siła, uczyni nogi moje podobne jelenim, wprowadzi mnie na wyżyny.*** » (Ha 3, 17-19)
- Do słow Lei, żony Jakuba: «*«Na moje szczęście! Bo kobiety będą mnie zwały szczęśliwą».* (Rodz 30,13)
- «*Ty jesteś moją pomocą, (...) Boże, moje Zbawienie!* » (Ps 27,9)
- «*Chcę błogosławić Pana w każdym czasie, na ustach moich zawsze Jego chwala. Dusza moja będzie się chlubiła w Panu, niech słyszą pokorni i niech się weselą! Uwielbiajcie ze mną Pana, imię Jego wspólnie wywyższajmy!* » (Ps 34, 2-4)
- «*A moja dusza będzie radować się w Panu, będzie się weselić z Jego ratunku.* » (Ps 35,9)

2) Bóg jest zawsze wierny Przymierzu.

- «*Ty zaś, Izraelu, mój sługo, Jakubie, którego wybrałem sobie, potomstwo Abrahama, mego przyjaciela! Ty, którego pochwyłem na krańcach ziemi, powołałem cię z jej stron najdalszych i rzekłem ci: «Sługą moim jesteś, wybrałem cię, a nie odrzuciłem».* (Iz 41, 8-9)
- «*Okazesz wierność Jakubowi, Abrahamowi łaskawość, co poprzysiągłeś przodkom naszym od najdawniejszych czasów.* » (Mi 7,20)
- «*Wspomnij na miłosierdzie Twe, Panie, na łaski Twoje, co trwają od wieków.* » (Ps 25,6)
- «*Weselę się i cieszę z Twojej łaski, boś wejrzał na moją nędzę, uznałeś udręki mej duszy.* » (Ps 31,8)
- «*Wspomniał na dobroć i na wierność swoją wobec domu Izraela. Ujrzały wszystkie krańce ziemi zbawienie Boga naszego.* » (Ps 98,3)
- «*Albowiem dobry jest Pan, łaskawość Jego trwa na wieki a wierność Jego przez pokolenia.* » (Ps 100, 5)
- «*A łaskawość Pańska na wieki wobec Jego czcicieli, a Jego sprawiedliwość nad synami synów, nad tymi, którzy strzegą Jego przymierza i pamiętają, by pełnić Jego przykazania.* » (Ps 103, 17-18)

3) Dziekczynienie za dzieło Boże, za doznane łaski.

- W języku biblijnym, dzieło Boże oznacza dzieło uwalniania narodu wybranego i wyzwolenia ludzkości.
 - *“Niech Ciebie, Boże, wystawiają ludy, niech wszystkie narody dają Ci chwałę! Niech się narody cieszą i weselą, że Ty ludami rządysz sprawiedliwie i kierujesz narodami na ziemi. Niech Ciebie, Boże wystawiają ludy, niech wszystkie narody dają Ci chwałę! » (Ps 67, 4-6)*
 - *“On waszą chwałą, On waszym Bogiem, On dla was uczynił te rzeczy straszliwe, które widziały wasze oczy. » (Pwt 10,21)*
 - *« [moc] Twego ramienia głosić będę, całemu przyszltemu pokoleniu - Twą potęgę, i sprawiedliwość Twą, Boże, sięgającą wysoko, którą tak wielkich dzieł dokonałeś: o Boże, któż jest równy Tobie? » (Ps 71, 19)*
 - *“Zesłał odkupienie swojemu ludowi, ustanowił na wieki swoje przymierze; a imię Jego jest święte i lęk wzbudza. » (Ps 111, 9)*

4) Bog “ma słabosc” do biednych i maluczkich.

- Bog pochyla się szczególnie nad małymi i ubogimi: interweniuje, by przywrócić im godność.
 - *“Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej.”*
 - *“Anna modliła się mówiąc: «Raduje się me serce w Panu, moc moja wzrasta dzięki Panu, rozwarły się me usta na wrogów moich, gdyż cieszyć się mogę Twoją pomocą. Pan uboży i wzbogaca, poniża i wywyższa. Z pyłu podnosi biedaka, z barłogu dźwiga nędzarza, by go wśród możnych posadzić, by dać mu tron zaszczytny. Do Pana należą filary ziemi: na nich świat położył.» (1 S 2, 1; 7-8)*
 - *“Podnosi nędzarza z prochu, a dźwiga z gnoju ubogiego, by go posadzić wśród książąt, wśród książąt swojego ludu » (Ps 113, 7-8)*
 - *« Tak bowiem mówi Wysoki i Wzniosły, którego stolica jest wieczna, a imię «Święty»: Zamieszkuję miejsce wzniesione i święte, lecz jestem z człowiekiem skruszonym i pokornym, aby ożywić ducha pokornych i tchnąć życie w serca skruszone. » (Iz 57, 15)*
 - *“Pan wyrócił trony władców, a na ich miejscu posadził pokornych. » (Syr 10,14)*

STRASBOURG

Polska Misja Katolicka w Strasburgu,

[ks. Ryszard Górski](#)

Parafia Notre Dame de Lourdes

9, rue du Hohwald 67000 Strasbourg

tel: 03.88.32.31.60